

Arrest

**nr. 52 340 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster doet op 5 december 2008 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 22 juli 2010 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (A.S.) (...) van Nederlandse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk. Uit het administratief dossier bleek dat betrokkene het recht op verblijf verworven had als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar dat zij OCMW-steun zou hebben aangevraagd. Daarop werd betrokkene op 19.05.2010 vriendelijk verzocht om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangezien de Minister of zijn gemachtigde kan nagaan of er aan de naleving van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 wordt voldaan overeenkomstig art. 42 bis §1 van diezelfde wet.

Betrokkene maakte nadien een attest over van het OCMW dd. 30.06.2010 waaruit blijkt dat zij sinds 21.05.2010 een leefloon categorie samenwonende ontvangt. Daarnaast legde zij een arbeidscontract ("oproepovereenkomst") voor bepaalde tijd bij een Nederlandse werkgever voor met ingang van 02.06.2010 tot 02.12.2010. De betrokkene kan niet bewijzen dat zij op basis van deze oproepovereenkomst over voldoende middelen van bestaan zal beschikken. Deze oproepovereenkomst houdt immers geen enkele verplichting in ten opzichte van de werknemer of werkgever. Dit verklaart waarom ze ook leefloon geniet vanuit België.

Betrokkene toont niet aan dat zij overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en art. 40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 nog over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Er dient dan ook overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de wel betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 3 van de wet van 29.07.1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (RVST 04.03. 1960. Brinkhuysen, nr. 769 1. RVST. 30.09.1960. Janssens. nr. 8094. RVST 23.11.1965. Stad Oostende. nr 11.519.). Dat de dienst Vreemdelingen Zaken ten onrechte geoordeeld heeft dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden. Verzoekster kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken en zij was werkzoekende zodat zij nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980. Aangezien niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht. Op basis van een zeer korte motivering en onvoldoende onderzoek komt tegenpartij tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden. Uit de bijgebrachte documenten blijkt wel degelijk dat verzoekster de nodige inspanningen geleverd heeft om werk te zoeken. Zij heeft slechts heel tijdelijk een beroep gedaan op het OCMW. Uit de bijgebrachte oproepovereenkomst (stuk 2) blijkt duidelijk dat verzoekster werkzoekende was en over voldoende bestaansmiddelen kon beschikken. Tevens werkte de echtgenoot van verzoekster ook via interim arbeid zodat ook hier een inkomen uit verworven werd. (stuk 5). Verzoekster heeft tevens wel degelijk gewerkt bij BV Holland Callcenter zoals blijkt uit de bijgebrachte loonfiche (stuk 3). Het ging bijgevolg wel degelijk om een arbeidscontract waaruit verzoekster voldoende bestaansmiddelen kon bekomen. Tevens is verzoekster verder werk blijven zoeken en heeft zij vanaf 09.08.2010 werk bij de Belastingdienst Eindhoven (stuk 4). Verzoekster was dus werkzoekende en kon aantonen dat zij een reële kans maakte op werk zodat haar een verblijfsvergunning niet ingetrokken diende te worden. Aangezien tegenpartij dan ook op een lichtzinnige wijze tot de vaststelling gekomen is dat er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden. De motivering van tegenpartij is dan ook zeer lichtzinnig tot stand gekomen zonder ernstig onderzoek of effectieve elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische

aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.”

Verzoekster repliceert als volgt in de repliekmemoë:

“Eerste middel en 2 de middel: schending van de motiveringsplicht en de regels van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht is wel degelijk geschonden daar de Dienst Vreemdelingen zaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 22.07.20 10 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd. De aangehaalde elementen werden ten onrechte door tegenpartij als te licht bevonden. Tegenpartij heeft geen enkel onderzoek gedaan en gaat van loutere veronderstellingen en gissingen uit. De bijgebrachte documenten toonde wel degelijk aan dat verzoekster kon beschikken over voldoende bestaansminima en dat zij nog steeds werkzoekende was en vooruitzicht had op een job. De oproepovereenkomst moest als een voldoende bewijs beschouwd worden dat verzoekster terug over voldoende bestaansmiddelen kon beschikken. Tegenpartij heeft dit document verkeerdelijk geïnterpreteerd en haar beslissing hieromtrent onvoldoende gemotiveerd. Bovendien wenst verzoekster toch op te merken dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet tevens voorziet dat er een verblijfsrecht kan toegekend worden indien men werknemer is of werkzoekende. Verzoekster voldeed wel degelijk aan deze criteria zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken. Verzoeker heeft de nodige inspanningen gedaan en heeft hiervan ook de nodige bewijsstukken bijgebracht. De motivering van tegenpartij is dan ook onvoldoende om een juridisch correct motivering te zijn. Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit zonder een echte reden te geven over de weigering tot verblijf. Ook heeft tegenpartij onvoldoende onderzoek gedaan naar de concrete situatie en heeft zij zonder meer het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken terwijl verzoekster slechts zeer kortstondig zonder werk is gevallen. Tevens kon de echtgenoot van verzoeker wel over voldoende middelen beschikken. Tegenpartij heeft dan ook een standaard motivering gebruikt die in casu niet van toepassing is zodat zij wel degelijk haar motiveringsplicht geschonden heeft. Tegenpartij gaat uit van niet correct overwegingen en verweerder heeft dan ook wel degelijk een fout begaan en dit getuigt niet van een behoorlijk bestuur. Verweerder heeft foutief gehandeld door geen eigen onderzoek in te stellen naar de ware toedracht van de zaak en is bijgevolg tekort geschoten aan haar formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak en de tewerkstelling van verzoekster. De beslissing dd. 22.07.2010 is dan ook genomen met machtsoverschrijding.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *“Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk. Uit het administratief dossier bleek dat betrokkene het recht op verblijf verworven had als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar dat zij OCMW-steun zou hebben aangevraagd. Daarop werd betrokkene op 19.05.2010 vriendelijk verzocht om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangezien de Minister of zijn gemachtigde kan nagaan of er aan de naleving van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 wordt voldaan overeenkomstig art. 42 bis §1 van diezelfde wet. Betrokkene maakte nadien een attest over van het OCMW dd. 30.06.2010 waaruit blijkt dat zij sinds 21.05.2010 een leefloon categorie samenwonende ontvangt. Daarnaast legde zij een arbeidscontract ("oproepovereenkomst") voor bepaalde tijd bij een Nederlandse werkgever voor met ingang van 02.06.2010 tot 02.12.2010. De betrokkene kan niet bewijzen dat zij op basis van deze oproepovereenkomst over voldoende middelen van bestaan zal beschikken. Deze oproepovereenkomst houdt immers geen enkele verplichting in ten opzichte van de werknemer of werkgever. Dit verklaart waarom ze ook leefloon geniet vanuit België. Betrokkene toont niet aan dat zij overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en art. 40, §4, tweede lid van*

de wet van 15.12.1980 nog over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoekster betwist het volgend determinerende (eerste) motief in de bestreden beslissing niet: *“Uit het administratief dossier bleek dat betrokkene het recht op verblijf verworven had als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar dat zij OCMW-steun zou hebben aangevraagd. Daarop werd betrokkene op 19.05.2010 vriendelijk verzocht om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangezien de Minister of zijn gemachtigde kan nagaan of er aan de naleving van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 wordt voldaan overeenkomstig art. 42 bis §1 van diezelfde wet. Betrokkene maakte nadien een attest over van het OCMW dd. 30.06.2010 waaruit blijkt dat zij sinds 21.05.2010 een leefloon categorie samenwonende ontvangt”*. Aangezien verzoekster dit motief niet betwist mist de kritiek dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan feitelijke grondslag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster legde een oproepovereenkomst voor, van bepaalde tijd, voor de periode van 2 juni 2010 tot 2 december 2010. Verzoekster toonde aan de hand van de oproepovereenkomst niet aan dat zij uit deze overeenkomst voldoende inkomsten kan halen, opdat kon worden voorkomen dat zij ten laste van de sociale bijstand zou vallen. Het betoog dat verzoekster haar werk heeft verloren door de crisis, en werkzoekende was, kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verzoekster heeft immers verblijfsrecht verkregen als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, en niet als werkzoekende. Deze kritiek is derhalve niet relevant. Dat de echtgenoot van verzoekster inkomsten heeft uit interim-arbeid doet eveneens niet ter zake. Het verblijfsrecht de echtgenoot steunt immers alleen op dat van verzoekster als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Ook het gegeven dat verzoekster sinds 9 augustus 2010 zou werken bij de belastingdienst in Eindhoven kan niet tot de vernietiging leiden, aangezien het gegeven dateert van na de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“4.2 schending van de regels van behoorlijk bestuur. De door de Dienst Vreemdelingen genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund en is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. De Dienst Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40,§4 van de Wet van 15.12.1980. Dat uit de bijgebrachte stukken voldoende duidelijk blijkt en het bewezen is dat verzoekster wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden en een reële kans maakte om tewerk gesteld te worden. Verzoekster kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken doch tijdelijk heeft zij beroep gedaan op het OCMW, in de tijd dat zij werkzoekende was. Zoals hierboven blijkt kon haar echtgenoot wel degelijk over een inkomen beschikken en werd er slechts een beperkt leefloon toegekend en dit voor een zeer korte periode namelijk juni en juli 2010. Sinds augustus 2010 heeft verzoekster terug voltijds werk en voordien werkte zij in een Callcenter. Het feit dat verzoekster ontslagen werd en tijdelijk zonder werk is komen te zitten is geen gegronde redenen om het verblijfsrecht van verzoekster te weigeren aangezien zij voldoende aangetoond heeft dat zij over

voldoende bestaansmiddelen kan beschikken en steeds de nodige inspanningen geleverd heeft om te werken of werk te zoeken. De Dienst Vreemdelingenzaken is op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware feitelijke toestand, tot een verkeerde vaststelling gekomen en heeft ten onrechte het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken. Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat er wel degelijk sprake is vervulling van de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Wet van 15.12.1980. Verzoekster was wel degelijk werkzoekende en maakte een reële kans op werk zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoekster te onderzoeken. Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in zijn gevolgtrekking en verzuimt zijn beweegredenen voldoende duidelijk te maken. Dergelijke houding van de Dienst Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.”

2.2.2. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster maakt met de vermelding “regels van behoorlijk bestuur “ niet duidelijk welk beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden. In de mate verzoekster de schending aanvoert van de motiveringsplicht volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is deels onontvankelijk deels ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“4.3. Derde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM. Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. Het is duidelijk dat verzoekster hij haar terugkeer nergens meer terecht kan. Verzoekster woont reeds verschillende jaren hier in België en huurt hier een woning. Verzoekster heeft hier haar sociale contacten opgebouwd. Verzoekster is door de crisis haar werk verloren maar is steeds werkzoekend geweest en heeft momenteel terug werk. Haar verblijfsrecht omwille hiervan intrekken is duidelijk een schending van het EVRM. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zouden keren naar haar land van herkomst. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven. Verzoekster vormt reeds geruime tijd een feitelijk gezin niet haar echtgenoot en zij wonen reeds enige tijd in Lommel. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Tevens heelt verzoekster het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Tevens is het zo dat de banden die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Indien verzoekster zouden moeten teruggaan naar haar land van herkomst zou dit de familie van verzoekster uit mekaar scheuren.”

Verzoekster repliceert in de repliekmemorie:

“Derde middel: schending van de artikelen 5 en 8 EVRM. Verzoekster woont nu reeds verschillende jaren in België en heeft hier haar leven opgebouwd samen met haar echtgenoot. Men kan nu van verzoeker niet simpelweg verwachten dat zij zonder meer zou terugkeren naar Nederland. Verzoekster haar echtgenoot heeft tevens een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten hetgeen in de praktijk erop neerkomt dat hij zal dienen terug te keren naar Marokko. Verzoekster heeft dan ook recht op een gezinsleven. Nu simpelweg stellen dat zij beiden het land dienen te verlaten is niet correct daar in casu verzoekster naar Nederland zal dienen terug te keren en haar echtgenoot naar Marokko. In haar land van herkomst, in casu Nederland zal verzoekster geen gezinsleven kunnen leiden, aangezien haar echtgenoot naar Marokko dient terug te keren. Dat dit gegeven wel degelijk een schending inhoud van artikel 5 en 8 van het EVRM.”

2.3.2. Verzoekster toont niet eens met een begin van bewijs aan dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nederland. Zij woont sedert december 2008 in België en woonde jaren voordien in Nederland. Uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoekster geen terugvalbasis heeft in Nederland. Verzoekster toont evenmin

aan dat zij en haar echtgenoot, die ook een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, gescheiden zullen worden. Het betoog dat dit in de praktijk erop neerkomt dat hij zal dienen terug te keren naar Marokko wordt niet met een begin van bewijs gestaafd. Verzoekster maakt geen schending van de artikelen 5 en 8 EVRM aannemelijk. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC